

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/101/2020
Identifikačné číslo spisu: 5115229226
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5115229226.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Mechanika, s.r.o. "v likvidácii", so sídlom Veľké Rovné 617, IČO: 36 398 110, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho 17, proti žalovanému: F. S. K., trvalým pobytom v G., Č. XXX/X, zastúpeného JUDr. Jozefom Veseľým, advokátom so sídlom vo Veľkom Krtíši, Mierová 1, o náhradu škody vo výške 110.700,- eur, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14Cob/99/2019-413 zo 7. mája 2020 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej a j „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 38Cb/440/2015-319 z 20. februára 2019 výrokom I. návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 19Cb/123/2013 zamietol. Výrokom II. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 110.700 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom III. bolo rozhodnuté, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Súd vec právne posudzoval podľa § 122 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb., Obchodný zákonník („ObchZ“), § 261 ods. 6 písm. a/ ObchZ, § 135a ods. 1,2, 3 ObchZ, § 757 ObchZ, § 373 ObchZ, § 374 ods. 1 ObchZ, § 378 ObchZ, § 379 prvá veta ObchZ, § 133 ods. 1,3 ObchZ, § 397 ObchZ, § 398 ObchZ.

3. Primárne považoval okresný súd za potrebné uviesť, že podstata tohto sporu spočíva v tom, že

žalovaný ako jeden z dvoch konateľov žalobcu, mal bez súhlasu druhého konateľa uzavrieť kúpnu zmluvu na nákup stroja v hodnote cez 300.000 eur, zaplatiť zálohovú platbu vo výške 110.700 eur a nakoniec od zmluvy odstúpiť, pričom zálohová platba bola započítaná ako odstupné. Suma 110.700 eur má byť teda žalovaným spôsobená škoda. Porušenie povinností žalovaného malo spočívať v porušení povinností vyplývajúcich mu zo spoločenskej zmluvy - z vnútorného obmedzenia konateľského oprávnenia poukazujúc na čl. 9 bode 4 písm. e) a f), a to v prípade nákupov všetkého hmotného a nehmotného majetku spoločnosti a nakladania s finančnými prostriedkami nad 100 000 Sk (3 319,39 eur), kedy sú konatelia povinní rozhodovať spoločne. Podstatným pre spor bolo zistenie, či žalovaný svoje povinnosti vyplývajúce mu zo spoločenskej zmluvy porušil alebo nie.

4. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný v pozícii konateľa žalobcu dňa 30.03.2012 uzatvoril kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo dodanie 1 ks obrábacieho centra typu GROB G550, ktorého kúpna cena bola 369.000,- eur bez DPH. V kúpnej zmluve bolo zároveň dohodnuté zaplatenie 30 % kúpnej ceny po objednávke s tým, že v prípade odstúpenia od kúpnej zmluvy do dodania predmetu kúpy bude zaplatená zálohová platba považovaná za odstupné. Medzi stranami zároveň nebolo sporné, že žalovaný, konajúci v mene žalobcu, od tejto kúpnej zmluvy odstúpil. Z predloženej listiny - odstúpenie od kúpnej zmluvy vyplýva, že k odstúpeniu došlo dňa 02.10.2012. Žalobca sa v priebehu konania vyjadril, že odstúpenie mohlo byť antidatované, pričom vychádzal z listu predávajúceho zo dňa 24.10.2012, v ktorom tento potvrdil vzatie odstúpenia od zmluvy na vedomie a ako dátum odstúpenia uviedol 02.12.2012. Podľa názoru súdu však ide o ničím nepodloženú domnienku žalobcu a súd uvedený dátum vyhodnotil ako chybu vpísaní. Nesporným medzi stranami sporu bolo taktiež zaplatenie zálohovej platby vo výške 110 700,- eur skutočnosť, že zaplatená záloha bola započítaná ako odstupné, teda, že žalobcovi nebola vrátená. Zo spoločenskej zmluvy žalobcu bolo zistené, že v čl. 9 bode 4 písm. e) a f) je upravené vnútorné obmedzenie konateľského oprávnenia tak ako je bližšie popísané v bode 28 tohto rozsudku.

5. Spornou medzi stranami bola existencia súhlasu druhého konateľa spoločnosti s uzatvorením kúpnej zmluvy, so zaplatením zálohy a nakoniec aj s odstúpením od tejto zmluvy. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný súhlas druhého konateľa spoločnosti nemal. Vyplynulo to ako z výsluchu samotného Z. Q., tak i z výsluchu žalovaného, ktorý uviedol, že o kúpe dotknutého obrábacieho centra s ním žalovaný nikdy nehovoril a na uzavretie kúpnej zmluvy žalovanému nikdy žiaden súhlas nedal. Žalovaný mu kúpu stroja zatajil. Žalovaný netvrdil, že by si súhlas druhého konateľa vopred zabezpečil, prípadne, že by mu tento bol výslovne udelený a rovnako ani zo zápisnice z valného zhromaždenia zo dňa 23.04.2012 nevyplývalo, že by nerozdelný zisk mal byť použitý práve na rozvoj spoločnosti. Súd mal za to, že ani takéto prípadné znenie uznesenia valného zhromaždenia by konateľov nezabavovalo povinnosti spolupodnikať o konkrétnom nakladaní s finančnými prostriedkami spoločnosti, pričom tiež zavázalo, že danú zápisnicu z valného zhromaždenia, ako vyplýva aj z prezenčnej listiny k nej, druhý spoločník Z. Q. odmietol podpísať, pričom zápisnica je zo dňa 23.04.2012 a k uzatvoreniu kúpnej zmluvy došlo skôr (30.03.2012). Súd prvej inštancie nedal za pravdu obrane žalovaného postavenej na prístupe druhého konateľa k všetkým dokumentom spoločnosti, nakoľko pri maximálnom využití tohto práva by sa druhý konateľ o uzavretí zmluvy dozvedel aj tak až ex post, kedy už žalobca bol zmluvou viazaný. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie mal za to, že súhlas druhého konateľa na uzatvorenie kúpnej zmluvy, na zaplatenie zálohovej platby a na následné odstúpenie od zmluvy žalovaný nemal.

6. Pokiaľ ide o skúmanie splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, a to porušenie povinností konateľa, vznik škody a existenciu kauzálneho nexusu, na základe vykonaného dokazovania došiel k záveru, že vyššie uvedené predpoklady boli splnené. Mal za to, že došlo k porušeniu právnej povinnosti vyplývajúcej žalovanému ako konateľovi spoločnosti zo spoločenskej zmluvy poukazujúc na uzatvorenú kúpnu zmluvu, za ktorú žalovaný zaplatil zálohu a od kúpnej zmluvy odstúpil bez súhlasu druhého konateľa spoločnosti, hoci bol podľa spoločenskej zmluvy povinný s druhým konateľom zamýšľaný postup prerokovať a jeho súhlas si zabezpečiť. Pokiaľ ide o vznik škody, súd prvej inštancie konštatoval, že dôsledku zaplatenia zálohovej platby, ktorá sa neskôr transformovala na odstupné, došlo k úbytku na majetku žalobcu o sumu 110 700,- eur. Ďalej súd skúmal existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením povinností žalovaného a vznikom škody, pričom došiel k záveru,

že medzi porušením povinnosti žalovaného a vznikom škody existuje príčinná súvislosť, nakoľko v prípade, ak by žalovaný svoje povinnosti neporušil, škoda by nevznikla.

7. Súdom prvej inštancie nebola zistená ani existencia liberačného dôvodu. Samotné vyššie uvedené konštatovanie súdu, že žalovaný porušil povinnosť vyplývajúcu mu zo spoločenskej zmluvy, keď postupoval bez súhlasu druhého konateľa spoločnosti, podľa názoru súdu v zásade vylúčilo, aby bolo možné konštatovať, že žalovaný postupoval s odbornou starostlivosťou. Výnimkou by mohla byť situácia, ak by existovala prekážka, ktorá by získanie súhlasu druhého konateľa znemožňovala. V takom prípade by bolo možné konštatovať, že napriek tomu, že žalovaný svoje povinnosti porušil, konal s odbornou starostlivosťou. Žalovaný však v tomto smere neuvádzal žiadne tvrdenia a nepredkladal žiadne dôkazy. Konateľ sa v prípade porušenia vnútorného obmedzenia konateľských oprávnení nemôže zbaviť zodpovednosti za škodu tým, že sa bude posudzovať iba samotné jeho rozhodnutie, akoby vnútorné obmedzenie konateľských oprávnení neexistovalo. V takom prípade by totiž vnútorné obmedzenie konateľského oprávnenia zakotvené v spoločenskej zmluve strácalo svoj zmysel. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by postupoval s odbornou starostlivosťou.

8. Žalovaný podľa súdu prvej inštancie v konaní nepreukázal ani to, že postupoval v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti, pretože postupoval v rozpore s obmedzením konateľského oprávnenia vedome, o dobrej viere nie je ani možné hovoriť. Žalovaný uvádzal, že kúpou stroja chcel udržať výrobu a že mal dohodnuté už aj nejaké zákazky, avšak tieto svoje tvrdenia však nepreukázal. Ďalej súd prvej inštancie považoval obranu žalovaného za irelevantnú, nakoľko ak by zmluvu neuzatvoril, nebol by postavený pred rozhodnutie, či od nej odstúpiť alebo nie. Ak žalovaný tvrdí, že bol od zmluvy nútený odstúpiť z dôvodu, že druhý spoločník vybral z účtu spoločnosti sumu 250.000,- eur a na účte spoločnosti nezostali peniaze postačujúce na zaplatenie zvyšku kúpnej ceny, tak súd poukázal na to, že k výberu peňazí došlo v máji 2012. Stroj mal byť dodaný a ďalšia časť kúpnej ceny mala byť zaplatená až v októbri 2012. Z výpisu účtu zriadeného na meno žalovaného (č. l. 81 spisu), na tento účet boli zasielané z účtu žalobcu vedeného vo I. finančné prostriedky. Zriadenie nového účtu v ČSOB banke potvrdil i žalovaný, ktorý zároveň uviedol, že z peňazí, ktoré na účte nazbieral, si uhradil 250 000,-eur, na rozdelení ktorých sa dohodli s druhým spoločníkom. Na účet v ČSOB banke tak bola z účtu žalobcu dňa 6.06.2012 poukázaná suma 60 000,- eur (č. l. 87, 81 spisu) - jej predchádzalo pripísanie sumy 59 352,-eur na účet žalobcu od spoločnosti EKOL ENERGO s.r.o. dňa 04.06.2012 (č. l. 86), dňa 25.06.2012 bola poukázaná suma 29 500,- eur (č. l. 89, 83 rub spisu) - jej predchádzalo pripísanie platby vo výške 29752,40 eura titulom DPH na účet žalobcu dňa 22.06.2012 (č. l. 88 spisu). Taktiež boli na účet zriadený na meno žalovaného pripísané platby od spoločnosti LB-VEGA, a to 07/08.06.2012 (nečitateľný deň) suma 129 150,- eur a 29.06.2012 suma 92 250,- eur. Na účet žalobcu vo VÚB banke boli dňa 03. a 12.07.2012 pripísané platby vo výške 1.853,18 eura a 145.753,54 eura od spoločnosti EKOL ENERGO s.r.o. (č. l. 92 spisu). Dňa 23.07.2012 odišla z účtu žalobcu suma 150 000,- eur s popisom transakcie F.. S. K. (č. l. 93 spisu). Z uvedených pohybov na účtoch bolo zrejmé, že hoci žalovaný tvrdil, že konal vždy v záujme spoločnosti, v dotknutom období konal skôr vo svojom vlastnom záujme.

9. Poukazovanie na porušovanie povinností aj druhým konateľom spoločnosti (prevody nehnuteľného majetku žalobcu, výber 250.000,- eur) súd prvej inštancie označil za nespôsobilú obranu a táto skutočnosť nemôže byť a ani nie je liberačným dôvodom, pričom predmet tohto konania bol jasne vymedzený podanou žalobou s dôrazom na to, že na strane žalobcu nestojí druhý spoločník, ale spoločnosť. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj žalovaným vznesenú námietku premlčania, nakoľko premlčacia doba podľa obchodného zákonníka je štyri roky, a keďže ide o nárok na náhradu škody, premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa o škodu a o tom, kto je povinný na jej náhradu, dozvedel alebo mohol dozvedieť poškodený, čo je osoba, ktorá je oprávnená škodu vzniknutú právnickej osobe uplatňovať, teda v tomto prípade druhý konateľ/spoločník žalobcu. Hoci z obsahu spisu nevyplynulo kedy sa Z. Q.Í. dozvedel o škode, s poukazom na časové súvislosti bolo však nepochybné, že žaloba bola podaná pred uplynutím premlčacej doby.

10. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že žaloba je dôvodná a preto žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 110 700,- eur. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania

rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

11. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 14Cob/99/2019-413 zo 7. mája 2020 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 14Cob/99/2019-446 z 25. júna 2020 potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 38Cb/440/2015-319 zo dňa 20. februára 2019 ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP). Uviedol, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaný vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalovaným. Mal za to, že súd prvej inštancie vykonal v intenciách návrhov sporových strán dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil.

12. K odvolacej námietke žalovaného spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie nezohľadnil správanie druhého konateľa Z. Q., ktorého konaním malo dôjsť k závažnému narušeniu jeho práv a povinností vyplývajúcich zo spoločenskej zmluvy, odvolací súd uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za dostatočne odôvodnené. Odvolací súd v súvislosti s touto argumentáciou poukázal na dostatočné odôvodnenie súdu prvej inštancie najmä v bode 39. predmetného rozhodnutia, ktorý jednoznačne konštatoval, že zo strany žalovaného sa jedná o nespôsobilú obranu a táto skutočnosť nemôže byť a ani nie je liberačným dôvodom, nakoľko predmet žaloby bol jasne vymedzený žalobou. Ďalej odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie dostatočne vyvrátil žalovaného tvrdenie o tom, že spoločník Z. Q. bol o všetkom dostatočne informovaný, a to poukazom na zápisnicu zo dňa 23. apríla 2012, z ktorej nevyplývalo, že by rozdelený zisk mal byť použitý práve na rozvoj spoločnosti s dôrazom na to, že danú zápisnicu odmietol podpísať druhý spoločník Z. Q.. Odvolací súd mal za to, že z vykonaného dokazovania zreteľne vyplynulo, že súhlas druhého konateľa na uzatvorenie kúpnej zmluvy, na zaplatenie zálohovej platby a na následné odstúpenie od zmluvy žalovaný nemal. Odvolací súd tiež konštatoval, že podstata tohto sporu spočívala v tom, že žalovaný ako jeden z dvoch konateľov žalobcu mal bez súhlasu druhého konateľa uzavrieť kúpnu zmluvu na nákup stroja v hodnote cez 300.000,-eur, zaplatiť zálohovú platbu vo výške 110.700,- eur, a nakoniec od zmluvy odstúpiť, pričom zálohová platba bola započítaná ako odstupné v 110.700,- eur, čo predstavuje žalovaným spôsobenú škodu. Porušenie povinností žalovaného malo spočívať v porušení povinností vyplývajúcich mu zo spoločenskej zmluvy - z vnútorného obmedzenia konateľského oprávnenia. Rozhodné podľa súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu bolo, či žalovaný svoje povinnosti vyplývajúce mu zo spoločenskej zmluvy porušil alebo nie. Žalovaný v pozícii konateľa žalobcu dňa 30.3.2012 uzatvoril kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo dodanie 1 ks obrábacieho centra typu GROB G550, ktorého kúpna cena bola 369.000,- eur bez DPH. V kúpnej zmluve bolo zároveň dohodnuté zaplatenie 30 % kúpnej ceny po objednávke s tým, že v prípade odstúpenia od kúpnej zmluvy do dodania predmetu kúpy bude zaplatená zálohová platba považovaná za odstupné. Žalovaný, konajúci v mene žalobcu, od tejto kúpnej zmluvy odstúpil. Z predloženej listiny - Odstúpenia od kúpnej zmluvy vyplýva, že k odstúpeniu došlo dňa 2.10.2012. Ak žalovaný poukázal na to, že žalobca mohol namietať uzatvorenie kúpnej zmluvy, tak bez logickej súvislosti zostalo potom vysvetlenie následkov takejto námietky, ak zmluva bola uzatvorená dňa 30.3.2012 a valné zhromaždenie sa konalo 23.4.2012, pričom neuviedol, aké následky by mohla mať námietka žalobcu vznesená v časovom úseku po 23.4.2012, ak zmluva bola uzatvorená 30.3.2012. Ak žalovaný neozrejmil následky takejto námietky, tak potom nebolo na súde prvej inštancie a ani odvolacom súde, aby absenciu takejto argumentácie dopĺňali. V tejto rovine potom nebol priestor na to, aby túto námietku žalovaného odvolací súd vyhodnotil ako takú, ktorá mala vplyv na vecnú správnosť záverov súdu prvej inštancie.

13. Pokiaľ išlo o odvolaciu námietku spočívajúcej v tom, že dôvodom pre kúpu stroja boli ambície „spoločnosti, jej smerovania a rast, kedy v tomto období žalovaný plánoval rozšíriť výrobu, čím by sa zvýšil zisk žalobcu a mohol jednan zamestnať viac zamestnancov a ponúknuť na trh aj viac výrobkov s uvedením, že mal uzatvorené ústne dohody ohľadne budúceho predaja produktov so zahraničným

klientom, ktoré nemohol písomne potvrdiť alebo inak „dať na papier“, pokiaľ nemal zabezpečenú výrobu“, odvolací súd dané tvrdenia žalovaného považoval za nedostatočne konkrétne, uvádzané len vo všeobecnej rovine bez označenia konkrétnych dôkazov, ktoré neboli spôsobilé ovplyvniť správnosť záverov okresného súdu a už vôbec nezrejmovali dôvody, pre ktoré žalovaný napriek obmedzeniu jeho oprávnenia, ktoré smerovalo dovnútra spoločnosti, kedy konatelia spoločne rozhodnú, pričom právny úkon, ktorým svoje spoločné rozhodnutie (vôľu spoločnosti) zrealizujú, učiní smerom navonok už iba jeden z konateľov, v súlade so zápisom konania v mene spoločnosti v obchodnom registri, toto obmedzenie porušil. Vnútorne obmedzenie konateľského oprávnenia nie je účinné voči tretím osobám, čo znamená, že právny úkon, ktorý konateľ vykoná, hoci súhlas druhého konateľa nemal, je platný, avšak nedodržanie vnútorného obmedzenia konateľského oprávnenia zakladá zodpovednosť konateľa voči spoločnosti za spôsobenú škodu.

14. K vyjadreniu žalovaného namietajúceho záver súdu prvej inštancie uvedeného v odôvodnení rozsudku v znení, že „je zarážajúce a nelogické, keď súd v odôvodnení rozsudku uvedie „Ak žalovaný tvrdí, že bol od zmluvy nútený odstúpiť z dôvodu, že druhý spoločník vybral z účtu spoločnosti sumu 250.000,00 € a na účte spoločnosti nezostali peniaze postačujúce na zaplatenie zvyšku kúpnej ceny, súd poukazuje na to, že k výberu peňazí došlo v máji 2012. Stroj mal byť dodaný a ďalšia časť kúpnej ceny mala byť zaplatená až v októbri 2012. Okresný súd nemôže vyjadrovať svoje názory v odôvodnení svojho rozhodnutia, ale musí vychádzať z vykonaných dôkazov a tieto hodnotiť.“, odvolací súd uviedol, že dané pokladá za nedôvodné napadnutie záveru súdu prvej inštancie. Odvolací súd ohľadne daného poukázal na bod 37. odôvodnenia súdu prvej inštancie, z ktorého vyplynulo, že súd prvej inštancie venoval dostatočnú pozornosť i argumentácii žalovaného v rovine tvrdeného nedostatku peňazí na úhradu kúpnej ceny, pokiaľ na základe vykonaných dôkazov dospel k iným záverom ako žalovaný, tak tieto i riadne odôvodnil, pričom poukázal na vykonané dôkazy. Podobne podľa zistení odvolacieho súdu bod 9. napadnutého rozsudku však obsahuje uvedenie zhrnutia okresného súdu vo vzťahu k výpovedi druhého konateľa Z. Q., ale nie jej vyhodnotenie okresným súdom. Okresný súd v danom prípade v inej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ako ich posúdil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné bolo odôvodnenie v právnom posúdení veci. Ďalej odvolací súd uviedol, že v relevantnom štádiu konania, ale ani v odvolaní žalovaný neuviedol dôvody, pre ktoré predmetný stroj (ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 30.03.2012), by musel byť umiestnený výlučne v priestoroch, ktoré sú vo vlastníctve žalobcu.

15. Ohľadne odmietnutia vykonania navrhnutého dôkazu žalovaným, a to výsluchu Z. J. ako osoby, ktorej boli bez protiplnenia predané nehnuteľné a hnutelne veci a vykonanie dôkazu oboznámením spisu tunajšieho súdu sp. zn. 18C/160/2013“, odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na bod 13. napadnutého rozsudku, v ktorom podľa neho súd prvej inštancie dostatočne zdôvodnil, z akých dôvodov nevykonal navrhnuté dôkazy, s ktorými závermi sa odvolací súd stotožnil a odkázal na ne.

16. Osobitne žalovaný namietal bod 36. napadnutého rozsudku vo väzbe na bod 37. napadnutého rozsudku a mal za to, že bod 37. napadnutého rozsudku vôbec nesúvisí so sporom, pretože išlo o finančné vyrovnanie spoločníkov, a že tieto transakcie nemajú nič spoločné so sporom a „v odôvodnení rozhodnutia súdu nemali vôbec korešpondovať, vôbec nie zaväzovať“. „Samotné konštatovanie súdu, že „z uvedených pohybov na účtoch je zrejmé, že hoci žalovaný tvrdil, že konal vždy v záujme spoločnosti, v dotknutom období konal skôr vo svojom vlastnom záujme“. Ani s touto odvolacou argumentáciou žalovaného sa odvolací súd nestotožnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že okresný súd práve v týchto častiach napadnutého rozsudku (bod 36., 37.) skúmal „či na strane žalovaného existuje liberačný dôvod, pre ktorý za vzniknutú škodu nezodpovedá, teda, či pri úkonoch spojených v dotknutom kúpnej zmluve postupoval s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Samotné vyššie uvedené konštatovanie súdu, že žalovaný porušil povinnosť vyplývajúcu mu zo spoločenskej zmluvy, keď postupoval bez súhlasu druhého konateľa spoločnosti, podľa názoru súdu v zásade vylučuje, aby bolo možné konštatovať, že žalovaný postupoval s odbornou starostlivosťou. Z bodu 36., 37. napadnutého rozsudku teda jasne vyplynulo, že okresný súd vyhodnocoval tak liberačné dôvody ako i (ne)konanie žalovaného s odbornou starostlivosťou.

17. Odvolací súd na záver konštatoval, že nie je možné dôvodne vytýkať súdu prvej inštancie, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. V rámci celého prvoinštančného konania mal žalovaný vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie svojej obrany voči žalobe i jej preukázanie. To, že v konečnom dôsledku súd prvej inštancie dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena na preukázanie obrany uplatnenej žalovanou stranou a žalobe vyhovel, teda, že žalovaný v spore neuspel, nie je možné interpretovať ako porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd ohľadne daného dospel k záveru, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožnil. Podobne odvolacím súdom nebol nezistený taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov.

18. Ohľadne namietaného nesprávneho posúdenia odvolací nezistil, že by napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd vo vzťahu k posúdeniu uplatneného nároku žalobcu, na vo veci dostatočne zistený a uzavretý skutkový stav, ktorým je aj odvolací súd viazaný, správne aplikoval a interpretoval právne normy, citované v odôvodnení napadnutého rozsudku, a pokiaľ dospel k záveru o dôvodnosti žaloby, tak sa s týmito závermi a dôvodmi prijatia týchto záverov tak, ako dostatočne vysvetlil okresný súd v napadnutom rozsudku, odvolací súd stotožnil. V podrobnostiach preto odvolací súd odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že z dôkaznej situácie v prvoinštančnom konaní, vo väzbe na závery tak okresného súdu nebolo možné v odvolacom konaní rozhodnúť inak, ako napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie, vrátane výroku, ktorým okresný súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, a tým potvrdiť ako vecne správny i (závislý) výrok rozsudku o náhrade trov konania (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

20. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľa“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. e/ CSP, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo § 420 písm. f/ CSP, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ako aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. e/ CSP, dovolateľ tvrdí, že v rámci tohto prejednávaneho sporu bola členkou odvolacieho senátu JUDr. Martina Brniaková, ktorá podľa neho už raz rozhodovala medzi identickými účastníkmi konania, a to spoločnosťou Mechanika s.r.o., proti spoločníkovi Q., o vylúčenie spoločníka zo spoločnosti poukazujúc na to, že v danom spore bola vyššie uvedená sudkyňa tiež zainteresovaná poukazujúc na rozhodnutie Okresného súdu v Žiline sp. zn. 19Cb/123/2013 domnievajú sa, že musela mať vedomosti ohľadne predmetu sporu.

22. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolateľ namieta záver vyjadrený v bode 36. odôvodnenia súdu prvej inštancie argumentujúc tým, že spoločnosť viedol od jej založenia k úspechu, kde následne po výbere značnej sumy zo strany druhého konateľa spoločnosti Z. Q. bol nútený urobiť opatrenia pre záchranu spoločnosti, a to odstúpením od kúpnej zmluvy uzatvorenej skôr ako došlo k vyššie uvedenému výberu množstva peňazí. Taktiež bolo poukazané na transakcie uvedené v bode 37. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie zastávajúc názor, že tieto žiadnym spôsobom nesúviseli s prejednávaným sporom pokiaľ išlo o finančné vyrovnanie spoločníkov tvrdiac, že o danom bol Z. Q. informovaný poukazujúc na mimoriadne valné zhromaždenie zo dňa 25.06.2012. Ďalej žalovaný argumentoval tým, že druhý konateľ spoločnosti mohol proti nemu zakročiť a písomne ho vyzvať, aby predmetný obchod nerealizoval, pričom podľa neho Z. Q. túto skutočnosť zneužil vo svoj prospech až vtedy, keď došlo k zhoršeniu vzťahov medzi nimi a až 5.10.2015 podal návrh na náhradu škody.

Rovnako namieta, že z odôvodnenia nevyplýva prečo a konkrétne ktorým dôkazom označených a predložených žalovaným súd neuveril, ktorými preukazoval, že postupoval pri výkone funkcie konateľa s odbornou starostlivosťou. Namieta, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou vylučujúcou zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu a ani s liberačnými dôvodmi, ktoré uviedol. Ďalej žalovaný v podanom dovolaní zopakoval rovnaké skutkové tvrdenia, ktoré už uviedol v rámci svojho odvolania týkajúc sa predaja hnutelných a nehnuteľných vecí druhým konateľom spoločnosti, kde hodnota nehnuteľných vecí predstavovala sumu okolo 350.000,- eur, ktorá nebola žalobcovi do dnešného dňa vyplatená? ďalej považujúc jeho konanie za transparentné, nakoľko kúpna zmluva bola uzatvorená v písomnej forme a druhý konateľ spoločnosti Mechanika, s.r.o., Z. Q. o tomto vedel a voči uzavretiu kúpnej zmluvy nikdy nenamietal až do podania žaloby? opätovne poukázal na nezohľadnenie správania druhého konateľa Z. Q. a na konanie JUDr. Milana Chovanca (advokáta) vo veci tvrdenej fiktívnosti pohľadávok. Napokon namieta aj odmietnutie vykonania ním navrhnutých dôkazov, a to výsluch Z. J. ako osoby, ktorej boli bez protiplnenia predané nehnuteľné a hnutelné veci a vykonanie dôkazu oboznámením spisu tunajšieho súdu sp. zn. 18C/160/2013.

23. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP, dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/16/2008, ďalej na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/15/2013 ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 5Tdo/ 433/2007 a 5Tdo/1412/2007.

24. Žalovaný tiež navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa § 444 ods. 1 CSP a rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu argumentujúc nepriaznivou finančnou situáciou.

25. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

26. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa neho napadnuté rozhodnutie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, a keďže sa súdy nižšej inštancie vyporiadali so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní, na ktoré poukazoval žalovaný aj v priebehu konania, má za to, že dovolanie nemožno považovať za dôvodné, a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 2 písm. a/ CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

28. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

29. Podľa § 420 písm. e/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

30. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

32. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

33. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

34. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

35. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. e/ CSP, ktorý vymedzil tým, že podľa neho sudkyňa Krajského súdu v Žiline JUDr. Martina Brniaková, ktorá bola členkou odvolacieho senátu v tomto prejednávacom spore mala byť vylúčená z rozhodovania, nakoľko vyššie uvedená sudkyňa už raz rozhodovala medzi identickými účastníkmi konania, a to spoločnosťou Mechanika s.r.o., proti spoločníkovi Q., o vylúčení spoločníka zo spoločnosti poukazujúc na konanie č. k. 19Cb/123/2013.

36. Podľa § 49 ods. 1, 2 a 3 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

37. Najvyšší súd k danej dovolacej námietke dovolateľa uvádza, že v tomto prípade ide o bezpredmetnú námietku. Z obsahu spisu vyplýva, že o prejednávacom spore na súde prvej inštancie rozhodovala sudkyňa Mgr. Antónia Ďuranová a na odvolacom súde rozhodoval odvolací senát v zložení: JUDr. Martina Nemravová (predsedníčka senátu), JUDr. Róbert Bebčák (člen senátu) a JUDr. Martina Brniaková (členka senátu), pričom z daného nemožno usúdiť, že by rozhodoval nesprávne obsadený súd, či vylúčený sudca. Dovolací súd nemá ani vedomosť, že by namietaná sudkyňa bola vylúčená poukazujúc aj na to, že nebola v danom prípade ani len podaná námietka zaujatosti. Čo sa týka sporu spomínaného žalovaným vedeného na Okresného súdu v Žiline sp. zn. 19Cb/123/2013, v rámci ktorého bol vydaný rozsudok vyššie spomenutou sudkyňou, dovolací súd má za to, že sa nejednalo o ten istý spor, nakoľko predmetom sporu bolo rozhodovanie o vylúčení spoločníka Z. Q., ktorý stál na strane žalovaného a v pozícii žalobcu stál žalobca vystupujúci aj v tom konaní. Teda je zrejmé, že sa jednoznačne jednalo o odlišný právny spor, pričom v zmysle zákonnej dikcie § 49 ods. 2 CSP je dôležité aby sa jednalo o ten istý spor. Čo sa týka dôvodov možného vylúčenia sudcu uvedených v § 49 ods. 1 CSP - existencia takéhoto pomeru sudcu k stranám konania, či ich právnym zástupcom, z ktorého by bolo možné mať pochybnosti o jeho nezaujatosti, z dovolateľom tvrdených skutočností, ani z obsahu spisu, nevyplýva. Existencia dôvodu dovolania v zmysle § 420 písm. e/ CSP preto nebola dovolacím súdom zistená a dovolanie žalovaného v časti tak z tohto dôvodu nie je prípustné.

38. V danom prípade dovolateľ uplatnil aj dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorý vymedzil nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu tým, že žalovaný sa nestotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, namietal jeho nedostatočné odôvodnenie, ako aj spôsob, akým boli hodnotené dôkazy.

39. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

40. Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

41. V preskúmvanej veci dovolací súd skúmal prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP., či postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu procesných práv do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorého intenzita zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania. Namietaný procesný postup odvolacieho súdu, ktorý založil rozhodnutie na vykonaných dôkazoch súdom prvej inštancie, dovolací súd nepovažoval za opodstatnený. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie, čo znamená, že sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia o ďalšie dôvody. Preskúmvacia činnosť odvolacieho súdu všeobecne spočíva v tom, že odvolací súd skúma, či rozhodnutie súdu prvej inštancie vyhovuje procesnému, ako aj hmotnému právu. Odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP). Koncentračná zásada a princíp neúplnej apelácie sa prejavujú v odvolacom konaní v tom, že v zásade nie sú prípustné nové substancovania skutkových tvrdení, ani nové dôkazné návrhy s výnimkou zakotvenou v § 384 CSP. Odvolací súd v rámci neúplnej apelácie je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, pričom svoju pozornosť primárne zameriava na skúmanie vecnej správnosti zákonnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu dôvodov uplatnených v odvolaní (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 152/2010).

42. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 CSP). V takom prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný v pozícii konateľa žalobcu dňa 30.03.2012 uzatvoril kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo dodanie 1 ks obrábacieho centra typu A., ktorého kúpna cena bola 369 000,- eur bez DPH. V kúpnej zmluve bolo zároveň dohodnuté zaplatenie 30 % kúpnej ceny po objednávke s tým, že v prípade odstúpenia od kúpnej zmluvy do dodania predmetu kúpy bude zaplatená zálohová platba považovaná za odstúpné. Rovnako z predloženej listiny - odstúpenie od kúpnej zmluvy vyplývalo, že k odstúpeniu došlo dňa 02.10.2012. Nesporným medzi stranami sporu bolo taktiež zaplatenie zálohovej platby vo výške 110.700,- eur? ďalej, že zaplatená záloha bola započítaná ako odstúpné, teda, že žalobcovi nebola vrátená. Zo spoločenskej zmluvy žalobcu bolo zistené, že v čl. 9 bode 4 písm. e) a f) je upravené vnútorné obmedzenie konateľského oprávnenia. Rovnako bolo preukázané, že žalovaný súhlas druhého konateľa

spoločnosti nemal, pričom dané vyplynulo z výsluchu samotného Z. Q., tak i z výsluchu žalovaného. Žalovaný netvrdil, že by si súhlas druhého konateľa vopred zabezpečil, prípadne, že by mu tento bol výslovne udelený. Ani zo zápisnice z valného zhromaždenia zo dňa 23.04.2012 nevyplývalo, že by nerozdelený zisk mal byť použitý práve na rozvoj spoločnosti a taktiež, že prezenčná listina ani vyššie uvedená zápisnica bola podpísaná druhým konateľom a spoločníkom Z. Q.. O vyjadrenom súhlase druhého spoločníka a konateľa v jednej osobe sa nedalo ani len uvažovať vzhľadom na vyššie uvedené dôrazom na to, že k uzavretiu kúpnej zmluvy došlo skôr ako sa konalo valné zhromaždenie žalobcu. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje konštatovanie odvolacieho súdu obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodnil. Je zrejmé, že prvoinštančným súdom obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natoľko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. To, čo v danom prípade odvolací súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia, uviedol odvolací súd len ako argumentačné doplnenie zamerané na posilnenie presvedčivosti prvoinštančného rozsudku a nič nemeniace na tom, že už rozsudok súdu prvej inštancie predstavuje vecne správne vyriešenie rozhodujúcich otázok vo veci náhrady škody. Taktiež z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa jednotlivito a v primeranom rozsahu zaoberal každou uplatnenou odvolacou námietkou žalovaného (bližšie viď bod 51, 53, 57, 58-60 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu), pričom žalovaný v rámci dovolania len zopakoval svoju obranu už uplatnenú pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje náležitú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam, a taktiež primerané vysvetlenie z akých úvah a dôkazov tak odvolací, ako aj okresný súd vychádzal.

43. Najvyšší súd k dovolacej námietke dovolateľa spočívajúcej v odopretí vykonania ním navrhnutých dôkazov, a to výsluchu Z. J. ako osoby, ktorej boli bez protiplnenia predané nehnuteľné a hnutelne veci a vykonanie dôkazu oboznámením spisu tunajšieho súdu sp. zn. 18C/160/2013 konštatuje, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústavy“) (pozri III. ÚS 332/09) ale iba za predpokladu, že by daný navrhovaný dôkaz mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu veci z hľadiska tvrdení dovolateľa. Avšak vyššie uvedené sa netýka prejednávaneho prípadu, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že v priebehu konania bol dostatočne zistený skutkový stav, pričom z bodu 13. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplývajú dôvody odmietnutia nevykonania dokazovania, nakoľko neboli pre posúdenie danej právnej veci podstatné, nesúvisiace a navrhnutie ich vykonania neboli zo strany samotného žalovaného dostatočne odôvodnené. Teda nie je možné konštatovať, že by došlo k bezdôvodnému odopretiu vykonania dôkazu, nakoľko súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd svoj procesný postup ohľadne uvedeného aj adekvátne odôvodnili.

44. Ohľadne námietky týkajúcej sa hodnotenia dôkazov, dovolací súd konštatuje, že hodnotenie dôkazov súdom je vecou jeho vnútorného presvedčenia z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, ako aj jeho logického myšlienkového postupu. Základné právo na súdnu ochranu garantované ústavou neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. I. ÚS 8/96). Dovolací súd dospel k záveru, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je dôvodný, a preto nezakladá prípustnosť dovolania žalovaného. Nejedná sa o prekvapivé rozhodnutie, ani postupom odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu princípu právnej istoty a legitímneho očakávania (čl. 2 ods. 1, 2 a čl. 3 Základných princípov CSP). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

45. Žalovaný prípustnosť podaneho dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, t. j. namieta nesprávne právne posúdenie. Bolo poukázané na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Bo 16/2008, ďalej na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/15/2013 ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej

republiky sp. zn. 5Tdo 433/2007 a 5Tdo 1412/2007.

46. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne.

47. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

48. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, resp. ktorú otázku posudzoval rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ v podanom dovolaní nevymedzil žiadnu právnu otázku, ktorá by mala zásadný význam pre rozhodnutie súdov v danej veci, od ktorej riešenia sa mal odvolací súd odkloniť, resp. posúdiť rozdielne.

49. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd, so zreteľom na dovolaciu argumentáciu dovolateľa uvádza, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

50. V danom prípade žalovaný v dovolaní namieta odklon od záväzného právneho názoru odvolacieho súdu a ako aj rozdielne rozhodovanie dovolacím súdom, pričom v danej spojitosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/16/2008, ďalej na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/15/2013 ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 5Tdo 433/2007 a 5Tdo 1412/2007. Označenie uvedených rozhodnutí, ale nenaplnia pojem ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu tak, aby dovolateľ ním naplnil predpoklady vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nakoľko po pojmom dovolací súd možno rozumieť len Najvyšší súd Slovenskej republiky a nie Krajský súd v Žiline. Ďalej dovolateľ síce označil aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/16/2008, avšak uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré tiež nenaplnia pojem „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu“. Rovnako je potrebné uviesť, že pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. Naviac je potrebné zdôrazniť, že dovolateľ v podanom dovolaní neuviedol ani to, v akej právnej otázke sa mal odvolací súd odchýliť oproti jej riešeniu v rozhodnutiach, na ktoré dovolateľ poukazuje v dovolaní.

51. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľa vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ CSP podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol. Keďže dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol, nepovažoval za dôvodné rozhodovať o jeho návrhu na odklad dovolaním napadnutého rozhodnutia.

52. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, a preto mu dovolací súd priznal voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.